

За един неочакван въпрос, за безсмислието на самоубийството, за любопитството към живота и важните неща в него

За безсмисленото самоубийство. За това ли искам да разкажа в тази история, казах си, докато събирах мислите си, породени от една среща. А нима има друг вид самоубийство? Макар в модерно време да говорим за „политическо самоубийство“, или „самоубийство поради криза в жанра“ (нещо, което правят талантливите хора, затваряйки се в себе си, когато талантът им изведнъж пресъхне или неграмотната маса не може да ги оцени), физическото самоубийство, като всяко друго убийство на живо същество, е акт протиестествен и нехуманен. Да не говорим колко нелепи и смешни могат и ни се струват причините за него след време. Неотдавна със съпруга ми Людмил Тодоров, писател и кинорежисьор, имахме една чудесна и незабравима среща в книжарница Хеликон с най-будната част от русенската общественост – четящата. В Общинската зала на града пък се срещнахме с огромна аудитория ученици и преподаватели от елитните гимназии в града – не-обикновено будни и интелигентни деца, каквито в днешно време май, уви, все по-рядко се срещат. Сред многото въпроси, които те задаваха, изведнъж, едно крехко и красиво момиченце от дъното на залата (както по-късно стана ясно ос-мокласничка!) ме попита, дали някога съм искала да се самоубия. Може би трябва да внеса едно уточнение: в момента говорехме за любовта в романите на Людмил, та въпросът, макар и неочакван, не беше нито неуместен, нито неадекватен. Видях как лицата на присъстващите в залата възрастни, и особено тези на преподавателките на децата, леко се опънаха и станаха сериозни, като по време на учебен час. Хм! Признавам, изисква се голяма смелост и хладнокръвие да зададеш един толкова интимен въпрос на всеослушание. Тайничко се възхитих на нежното девойче.

Ваня Хинкова, Людмил Тодоров и Златна Костова на срещата в Русе

Едва ли има човек, започнах аз, който поне веднъж в живота си да не е стоял пред тази дилема, да не е разсъждавал над тази мисъл. На всеки етап, във всяка възраст от пребиваването ни на този свят, винаги съществува поне едно фатално важно нещо, заради което може да ти се прииска да умреш. Но... и да живееш. Най-малкото, от любопитство да видиш как ще се развият нещата по-нататък. Ако на едно 2-3-годишно дете отнемеш любимата играчка, то веднага би се самоубило, ако знаеше какво представлява самоубийството, защото една и съща дълбока страст владее и провалилия се собственик, и провалилия се политик, и влюбения с разбито сърце, и неоченения талант. Ако един отличник в началното училище, който винаги е получавал шестци, се върне вкъщи с четворка, или – пази боже! – с тройка, той веднага би посегнал на живота си, защото какво по-важно в този момент може да има за него в живота му?! Ако несподеляната любов попари сърцето на един тийнейджър – за какво би искал да живее повече мизерния си, безлюбовен живот той – любовната драма не започва дори от Ромео и Жулиета,

тя сигурно е по-стара и от света! По-нататък, през годините, в живота ни навлизат други неща, които ни се струват много по-важни. И съответно нови поводи за разочарование и оттегляне от земната суета. Влизаш в политиката, подхващаш някаква уж обществено-полезна дейност, стремиш се да се реализираш като специалист, да разгърнеш таланта си, но бързо-бързо се разочароваш и ти се приисква да се самоубиеш заради отдавна дишащата отрова наша политика и сбърканата ни ценностна система. И всички предишни, и уж достойни за онзи краен акт причини, изведнъж ти се виждат нелепи и смешни. И: „Как съм могъл да страдам заради това?!“ Когато се срещнеш със страшна медицинска диагноза или масов терор, всичките ти предишни, дребни, (а някога фатално-важни проблеми!) предизвикват у теб само и единствено усмивка. Хубаво е, че любопитството към този така прекрасен живот в крайна сметка надделява. Става ти интересно какво ти е подготвила тази хитруша Съдбата защото, както казват англичаните, „Бъдещето не ни принадлежи,

не е наше и не можем да надникнем в него, за да видим какво ни готви.“ Значи, остава ни да чакаме. С надежда, добра енергия и обич към ближния. Ще продължават ли да се пишат хубави книги? Каква ще бъде голямата любов на детето ми? Ще преведа ли още добри текстове? Ще гледам ли още хубаво кино? Какви ще бъдат децата на бременните ми приятелки? А следващата многоцветна и пълна с радост изложба на Мақдонна Тзавелла? А следващите „Градски мечтатели“ на талантиливата художничка Антония Дочева? Ще се срещна ли на живо с диригента Кристиан Ярви? А с актрисите от „Absolutely Fabulous“? А с водещия Иън Райт? Ще работя ли отново с любимите си режисьори?

Ще продължа ли да пиша поезия? Ще имам ли още безрезервно обичащи ме приятели, каквито имам сега? Кога ще стана баба? Ще се оправи ли тази наша обрелена, но толкова прекрасна страна? Ще случим ли някога на политици... Ще се възцари ли мир на Живата ни Планета или и тя ще се изправи на прага на самоубийството? Защото, както казва Аксиния Михайлова:

*„Животът е по-голям от нас
Каквото ни изпрати
Трябва да го осъзнаем
Приемем
И преминем през него
Със смях или сълза
Или с болка
Просто да го преминем“*

Ей такива въпроси вълнуват нас, възрастните, прекрасното мое момиче от 8-ми клас на русенската английска гимназия. А ти сигурно вече отдавна се радваш на новата си любов, на семейството, което те обича, на доброто си училище и верните приятели и вече сигурно отдавна си забравила въпроса за самоубийството, който ми зададе на онази наша незабравима среща в Русе. Защото вече си научила мъдростта от добрата поезия, която четеш и знаеш, както казва Аксиния: „Каквото и да се появи в живота ти, позволи му да се случи“.

Златна Костова

Пловдив – европейска столица на културата 2019 г.

Община Пловдив разчита на археологически разкопки, паметници на културата, развитие на реката и летището

Около 70 обекта от Пловдив са включени в регистъра на туристическите атракции на Министерството на туризма

Пловдив е развиваща се дестинация, един от големите туристически центрове на България, каза пред журналисти заместник-министърът на туризма Ирена Георгиева, която присъства на Седмата международна среща за туризъм в Пловдив. Около 70 обекта от Пловдив са включени в регистъра на туристическите атракции, който Министерството на туризма обяви в началото на месец септември. „Пловдив фигурира и в една от нашите осем културно-исторически дестинации. По отношение на историческия туризъм и изобщо развитието на България като туристическа дестинация, градът е основен обект“, каза Ирена Георгие-

ва. „Във фокуса на Министерството на туризма за тази година и за следващата 2016 г. е културно-историческият туризъм, затова се очаква Пловдив да фокусира туристическия интерес и към страната ни“, добави Георгиева. По думите ѝ, Пловдив стои добре на фона на всички останали обекти в страната и поради факта, че ще бъде Европейска столица на културата през 2019 година.

Голямата базилика в Пловдив

На същата VII-ма Международна среща за туризма кметът на Пловдив направи сензация със съобщението, че „най-голямата раннохристиянска базилика на Балканския полуостров, т.нар. Голямата базилика в Пловдив, ще бъде включена в обектите, признати от ЮНЕСКО за световно културно

наследство в България. Подготовката за това вече е започнала. Идеята е да бъде разкрита цялата площ на базиликата, която стига близо до оградата на католическата катедрала. Това означава, че пътният ръкав, който свързва „МарияЛуиза“ с „Цар Борис III Обединител“ ще бъде премахнат, тъй като на няколко метра под настилката се крият половината от тайните на Епископската базилика. Вместо него ще бъде разкрита и разширена затворената в момента улица край Гимназията по битова техника. В момента базиликата се реставрира по идеен проект на Фондация „Америка за България“ на стойност 5 млн. лева. Разходите по допълнителните дейности, изчислени на още около 4 млн. лева, ще бъдат поделени между Община Пловдив и фондацията.